

Від пристрастей, що вирували тут...

Федір Тютчев

Від пристрастей, що вирували тут,
Від крові, що рікою тут лилась,
Що збереглося, що дійшло до нас?
Засипані траншеї і редут...

Та два-три дуба вирости на них,
Розкинувшись і широко, і сміло.
Красуються, шумлять... Яке їм діло,
З чиїх кісток росте коріння їх?

Природа не цікавиться людьми,
Чужі їй наші битви і походи.
Неясно усвідомлюємо ми
Себе самих – лиш примхою природи.

Дітей своїх, що в праці чи в бою
На ласку сподіваються Господню,
Вона усіх приймає у свою
Байдуже поглинаючи безодню.

Переклад: Грязнов Олександр Андрійович